

חַת"ת לַשַּׁבָּת קוּדֵשׁ פְּרָשִׁית וַיְקַהֵל - פְּקוּדֵי שַׁבַּת הַחוּדֵשׁ שַׁבַּת מְבָרְכִים נִסָּן כ"ה אָדָה ה'תש"פ

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁבִיעֵי עִם רַש"י

היום עומדים לסיום, לא רק את הפרשה אלא את כל חמש שמות. בהמשך בחמש ויקרא נלמד על שבועת ימי המלואים, השבוע שבו בני ישראל הכינו את המשכן לשמוש. בראש חודש ניסן, בני ישראל יחלו להשתמש במשכן בפעל. ה' אמר למשה רבינו שיעמיד את המשכן בעצמו בראש חודש ניסן. הוא יצטרך להכין את הכל בעצמו. שהוא ילביש את אהרן הבהן בפעם האחרונה (כפי שעשה במהלך שבועת ימי המלואים, כשהוא עדין לא היה כהן גדול ולכן לא יכל ללבוש את בגדי הכהונה בעצמו). למרות שאהרן יכל לעשות זאת בעת לבדו. הוא גם יצטרך להלביש לכהנים (הכתנת). הוא ימשח אותם בשמן המשחה כדי שיהיו מוכנים לעבודה.

משה חשש שלא יוכל להרים את כתלי המשכן כיון שהם מאוד מאוד כבדים. ה' אמר לו שלא יחשוש כיון שהוא יעזור לו. משה עשה כפי שצוה אותו ה' במהלך שבועת ימי המלואים שהחלו בכ"ה אדר עד לראש חודש ניסן, הוא העמיד את המשכן בעצמו בדיוק כפי שה' צוה אותו.

התורה מספרת כיצד משה העמיד את המשכן. משה רבינו העמיד את הקירות בעצמו ופרס את היריעות מעליו. הוא הכניס את הלוחות לתוך הארון והעמיד את הארון במשכן. משה העמיד את המסך לפני קודש הקדשים.

אחר כך העמיד משה את הקדש והניח בתוכו את השלחן, המנורה ומזבח הזהב, ועשה את העבודה היומית.

רק שני דברים הוא שנה מהסדר הרגיל היות שה' אמר לו לעשות כן. הוא שם את לחם הפנים על

השלחן למרות שזה היה יום ראשון ובדרך כלל מעמידים אותו בשבת והוא הדליק את המנורה למרות שזה היה יום ובדרך כלל מדליקים אותה בלילה.
ואז, השרה ה' את שכינתו במשכן. ענן מיוחד היה מעל המשכן (ובלילה אש) וכאשר הוא זז, היהודים ידעו שהגיע הזמן לנדד שוב.

חזק חזק ונתחזק!

תהלים / יום כ"ה לחדש פרק קי"ט מחצית ראשונה

התהלים של היום, פרק קי"ט הוא הפרק הארוך ביותר בכל התהלים. הוא כל כף ארוך, שלא אומרים את כל הפרק ביום אחד אלא מחלק ליומים.

דוד המלך אומר: **"טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף"**. הרבי מסביר שיהיה זה דוד המלך שאמר שהתורה היא הדבר היקר ביותר. דוד המלך - היה מלך, והיו לו הרבה מאוד זהב וכסף, הוא הבין מה זה להתעסק עם כסף כל הזמן. לכן דוקא הוא יכול לומר שבאשר יש לאדם הרבה כסף וזהב הוא צריך לדעת ולהרגיש שהתורה היא הדבר היקר ביותר.

תניא / לקוטי אמרים פרק ל"ז (כ"ה אדר שנה פשוטה)

כדי להביא את הגאולה, יש צורך בעבודה של כל היהודים יחד.

חז"ל אומרים שהעולם נברא על מנת שהיהודים יקימו תורה ומצוות.

ליהודים ישנם 600,000 נשמות כלליות שמהן מגיעות כל יתר הנשמות. לכן גם העולם מחלק 600,000 (ששים רבוא) חלקים שמחלקים כל אחד לחלקים עוד יותר קטנים. לכל נשמה יש את חלקה בעולם אותו עליה להפוך לקדושה.

לכלנו ישנם דברים שעלינו להשתמש בהם לעבודת ה'. מה שמשתמשים לפרנסה, או דברים שגורמים לשמחה או חיות אצלנו כולם הם פרטים של החלק שלנו בעולם שעלינו להפכו לקדושה. ישנם יהודים שעובדים את ה' באמצעות הגלידה שלהם, וישנם באמצעות שירה או נגינה ולכל אחד חלק משלו. כאשר כל יהודי דואג לבצע את חלקו בעולם, כל העולם יתרגל לקדושה ויהיה מוכן לגאולה.

היום יום / כ"ה אדר

היות והיום יום נכתב בשנה שהיו בה שני חודשי אדר (שנה מעברת) נלמד שני קטעי "היום יום" מדי יום!

כ"ה אדר א' - אחרי אמירת שיר של יום (היום יום ___ בשבת שבו היו הלויים אומרים..) אומרים

קטע קצר המתחיל במלים "הושיענו" אותו אומרים מדי יום. כולל שבת, יום טוב, ראש השנה ויום כפור.

כ"ה אדר ב' - החסיד ר' מרדכי מהורודוק ספר מה היה הדבר הראשון שחסידים למדו כשהגיעו

לאדמו"ר הזקן בליאזנה.

"וואס מען טאר ניט, טאר מען ניט, או ווס מען מעג, דארף מען ניט" - מה אסור לעשות, אסור, ומה

שמותר - מיותר.

ישנם דברים שאסור לאכול אותם, למשל אוכל לא כשר, או אסור לשנא את החבר, אסור לעשות זאת.

נקודה.

ישנם גם דברים שמותר לנו לעשות - למשל לאכול ממתקים, או לשחק משחקי מחשב, אבל עלינו

לחשב לפני כל פעם, האם אנו צריכים אותם לעבודת ה' ? האם זה יעזר לנו להתפלל יותר טוב או לשמח בשבת? או שאנו לא באמת צריכים אותם? אם אנו לא צריכים אותם, לשם מה עלינו לעשות אותם?

החסידיים נהגו להקדיש שלוש או ארבע שנים כדי להפנים את הזהירות לעשות תמיד את הדבר הנכון. ורק אז הם קבלו הזדמנות להפנס ליחידות עם האדמור הזקן כדי לשמע מה הדרך הראויה עבורם בעבודת ה'.

ספר המצוות / מצות עשה צ"ח

המצוה היומית, היא אותה מצוה כמו אתמול, **מצות עשה צ"ח**, מאכלים או משקים יכולים להטמא. יש לקיים את ההלכות הנוגעות לאופן שבו הם נטמאים ומה יש לעשות לגבי זה.

רמב"ם / הלכות טמאת אוכלין פרק ט"ז, טומאת כלים פרקים א', ב'

ברמב"ם היום מסיימים ללמד על הלכות טמאת אוכלים ומשקים:

פרק ט"ז אומ מתי יש להחזיק אכל מסויים שהוא אולי טהור או אולי טמא. רוב הזמן אין בעיה לטמא מאכלים או לאכול אכל טמא. הבעיה היא רק לגבי מאכלים קדושים כגון: קרבנות, תרומות, מעשר שני וכדו' היות ואסור לאכלם כפי שר טמאים.

ישנם יהודים שנקראו פרושים, שהיו זהירים להיות תמיד טהורים ולאכל רק מאכלים טהורים.

כעת מתחילים ללמד סדרה חדשה של הלכות על טמאת כלים.

בפרק א' לומדים אלו סוגים כלים יכולים להטמא- אלו שנעשו מעור, עץ, מתכת, עץ חרס וגם בגדים. כלים שעשויים מחרס צריכים להיות כלי קבול- שיש בהם חלל בתוכו שיכול להחזיק דברים (אפלו אם זה חלל קטן) אבל אם הכלי עשוי ממתכת, כל כלי יכול לקבל טמאה.

פרק ב' מלמד אלו דברים אינם נקראים כלים, למשל אתרוג חלול אינו כלי, כיון שהוא לא יחזיק מעמד.

זרכי החסידות / כ"ה אדר

היום הוא יום מיחד, כ"ה אדר, יום ההלדת של הרבנית חיה מושקא.

ביום ההלדת הראשון של הרבנית מיד אחרי הסתלקותה, הרבי אמר שעלינו לעשות משהו מיחד לכבודה, ולהתחיל במבצע שכל אחד יחגג את יום ההלדת היהודי שלו!

מה הכוונה לחגג את יום ההלדת?

לקיים מנהגים מסיימים שיהפכו את יום ההלדת שלנו ליום מיחד. מנהגים אלו יזכירו שנולדנו כדי למלא שליחות מיחדת שה' צריך שנעשה כן בעולם כדי שמשיח יוכל לבוא. כשמשתמשים ביום המיחד הזה כראוי זה יעזר לנו לקיים עוד יותר טוב את השליחות שלנו.

האם אתם יודעים את כל עשרת מנהגי יום ההלדת?

1. לעלות לתורה (מעל גיל בר מצוה).
2. לתת יותר צדקה, בפרט לפני התפלה
3. להתפלל טוב יותר (תוספת כוונה לחשב על התפלה לה').

4. ללמד את פרק התהלים החדש (זהו הפרק של השנה אותה אתם מתחילים, למשל ילד בן חמש אומר פרק ו' בין שהוא מתחיל את השנה השישית לחייו)
5. ללמד יותר תורה
6. ללמד מאמר בעל פה (או אפילו רק חלק מה"היום יום" של אותו יום) ולחזר עליו בהתנענעות.
7. לעזור לעוד יהודי ללמד תורה ולקיים מצוות (למשל אחד מהמבצעים).
8. לערוך חשבון נפש (לחשב כיצד התנהגנו במשך השנה החולפת ולהחליט שהשנה הבאה תהיה עוד יותר טובה).
9. להחליט החלטה טובה (משהו חדש בשליחות הפרטית שה' נתן לכם)
10. לערוך התנענעות (לקנות פרי חדש ולברך עליו שהחינו אם זה אפשרי. ולהודות לה' שנתן לכם שנה נוספת לחיות כאן בעולם המיוחד שלו ולקיים את השליחות להביא את הגאולה).

תפלה / סדר התפלה חלק ג'

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

באשר מתחילים להתפלל, הנשמה רק שבה ליהודי, ורק מתחברים באמצעות האמונה לה'. לכן החלק הראשון של התפלה (מודה אני והודו) מודים (מלשון הודאה בענין) שאין עוד שום דבר בעולם חוץ מה'. מודים שזו אמת, אפילו שלא מרגישים או מבינים זאת עדין.

החלק השני של התפלה הוא פסוקי דזמרה. אומרים מלים של שבח לה', המדברות על הבריאה של הכל ואיך ה' דואג לכל דבר ולכל אחד בכל זמן.

באשר אומרים מלים אלו, וידעת המשמעות שלהן, מעוררת את האהבה המסותרת בלב כל יהודי לה'. הנשמה אף היא יכולה להתפשט למדות ואז יכולים לעבוד אתן את ה'.

החלק השלישי של התפלה הוא שמע ישראל והברכות שלפניה ואחריה. זו מצוה בפני עצמה לקרא קריאת שמע פעמים ביום, בבקר ובלילה.

חז"ל הוסיפו שתי ברכות לפני קריאת שמע וברכה אחת אחריה בשחרית, ושתי ברכות לפני ושתי ברכות אחריה בערבית. יחד יש שבע ברכות כמו שאומר דוד המלך בתהלים: "שבע ביום הללתיך".

הקטע הזה בתפלה, עוזר לנשמה להגיע לשכל. משתמשים בשכל כדי לחשב ולהבין את ה' וכיצד רוצים לעבוד אותו. הברכות לפני שמע, אומרים שיש לה' המון מלאכים שבטלים לחלוטין לה' ויש להם כל מה שמבקשים. אבל ה' בחר במיוחד בנו, יהודי גשמי, כדי לתת לו את המצוות, לכן אפשר להתחבר אליו. דבר זה גורם ליהודי לחוש אהבה עמוקה לה', אהבה המגיעה מהשכל. אחר כך קוראים שמע. מכסים את העינים כדי שלא להסתכל על העולם הגשמי, אפשר לחשב על כך שהכל זה ה' וה' הוא הכל. אפשר לטעם איך נראה העולם מצדו של ה'. קל יותר לעשות זאת כאשר העינים עצומות. (בחסידות זה מכונה "יחודא עילאה").

פותחים את העינים ואומרים "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" אפשר לראות את העולם סביבנו אבל עדין חשים את מה שאומרים בקריאת שמע, שהכל הוא באמת ה'. (בחסידות זה נקרא "יחודא תתאה").

"ואהבת", אומרים שמוכנים להתחייב לאהבת ה' ולהתנהג בדרךיו. עכשו הנשמה נכנסת לכל חלק מאתנו, ומוכנים להשתמש בכל האדם כלו – בנפש האלוקית, בנפש הבהמית, בשכל, במדות – בכל הגוף כדי לעבד את ה' במשך היום.

כך מתכוננים לחלק הבא של התפלה שאותו נלמד בעזרת ה' מחר.

גְּאֵלָה וּמְשִׁיחַ / מֶה פְּעֵלְתִי?

מְקַדֵּשׁ לְעֵלְוֵי נְשָׁמַת סְבַתְנֵנוּ הָאֵהוּבָה מֵרַת מְרִים צִמְעַל בֵּת הַרְבּ יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִידְמָן

בְּתַפְּלַת שְׁמוֹנֶה עָשָׂרָה אוֹמְרִים: "אֵת צָמַח דָּוִד עֲבָדְךָ מְהֵרָה תְצַמֵּיחַ", מְבַקְשִׁים מֶה' שְׁמִשִּׁיחַ יָבֵא וְיִצְיֵל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל.

אוֹמְרִים גַּם "וְתִחְזֶינָה עֵינֵינוּ" מְבַקְשִׁים מֶה' לְהַשִּׁיב אֶת יְרוּשָׁלַיִם.

אִם חוֹשְׁבִים עַל מֶה שְׂאוֹמְרִים, מְבִינִים עַד כַּמָּה צְרִיכִים לְרְצוֹת אֶת מְשִׁיחַ. וְאִז כֵּל אֶחָד שׁוֹאֵל אֶת עַצְמוֹ " מֶה עֲשִׂיתִי הַיּוֹם בְּיַד שְׂזָה יְקָרָה? מֶה עֲשִׂיתִי הַיּוֹם בְּיַד לְהַבִּיא אֶת מְשִׁיחַ?

(רְאֵה לְקוּטֵי שִׁיחוֹת חֶלֶק כ' עַמּוּד 384, מְגִלָּה לְגֵאֵלָה עַמּוּד 158)